

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 — Τι ζητούν λοιπόν οι κακοήγροι αύ-
 τοί ;
 — Στάσου !... Μή προχωρείς !... Εί-
 νε περιττόν. Θά μιλῶσά ἐγώ, ἀκούσθηκε τῆ στιγμή ἑκείνῃ ἡ τρο-
 μαρῆ φωνῆ κάποιου πού μῆκε χωρίς νά τόν καταλάβῃ κανείς. Ναι
 θά λalῶσά ἐγώ πρὸς τόν Σαλμανῶσαρ !..

Ο,ΤΙ ΠΡΟΕΙΔΕ Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ...

'Ο Κοντόσταυλος νινάχηκε ἀπάνου. Οἱ ὀπλοφόροι γύρισαν
 τρομαγμένοι. 'Ο Προφήτης στέκονταν ὀρθὸς στὴν πόρτα κρατών-
 τας ἕνα μεγάλο λευκὸ ραβδί.
 — Ποῖός εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; φώναξε ὁ Μοντμορανού.
 'Εταί λοιπὸν μέ φυλάξω, ὥστε ὁ πρῶτος ζητιῶνος τοῦ δρόμου νά
 μπάινῃ ἐλεύθερα στὸν πύργο τοῦ Ταλεμόντου ;
 'Ο Προφήτης προχώρησε μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ στάθηκε μπρὸς
 στὸν Κοντόσταυλο.
 — Ἐρχομαι πρὸς σέ, εἶπε μ' ἐπισημότητα, ἐν ὀνόματι τοῦ
 Θεοῦ τοῦ ζῶντος ! Καὶ πᾶ ἔρωτό ἂν εἶσαι ἔτοιμος ν' ἀκούσης τὴν
 φωνὴ τοῦ Ἰσραὴλ.
 'Ο Κοντόσταυλος ταράχθηκε.
 — Σπαλατρόνε, φώναξε, ἀπάλλαξέ
 με ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀνόητο !
 — 'Ο Σπαλατρόνε καὶ οἱ ἄλλοι ὀ-
 πλοφόροι προθυμοποιήθηκαν νά ἐκτελέ-
 σουν τὴ διαταγὴ, μὰ ὁ Προφήτης ἀτάρα-
 χος ὄφωσε τὸ χέρι καὶ εἶπε :
 — Ἐάν ἀδικίαν περῆσῃ πρὸς ἐμέ, ὅ-
 στις εἶμαι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, τὸ ἐγκλημα
 θά ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου καὶ
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων σου μέχρι
 τετάρτου γενεᾶς !
 'Ο Κοντόσταυλος ἄρχισε νά ταρα-
 σεται.
 — Ἔλα λοιπόν. λέγε ! εἶπε μὲ συγ-
 κρατημένο θυμὸ στὸν Προφήτη.
 'Ο 'Ονος τοῦ Βαλαάμ ἀρῆκε τὸ ραβδί
 του νά πέσῃ καὶ ἀφού σταύρωσε τὰ χεῖρα
 του, ἄρχισε :

— 'Ο Σέλευκος Νικάτωρ, ποιοτη-
 τῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἦταν ὁ
 ἴδιος μέγας πολεμιστής. Κατακτίσας τὴν
 Ἀρμενίαν καὶ τὴν Περσίαν, τὴν Μακε-
 δονίαν καὶ τὴν Συρίαν, ἠθέλησε νά
 καταδιώξῃ τὸν Ἰσραὴλ. 'Ο θεὸς τὸν εἶδε
 καὶ τὸν ἐρωπῆεν εἰς τὸν τάφον διὰ τῆς
 χειρὸς μιᾶς γυναίκος !..
 — Ποῦ θά καταλήξῃς λοιπόν, διάβωλε,
 φώναξε ὁ Μοντμορανού νευριασμένος.
 — Θέλεις νά σοὶ ὁμλήσω περὶ τῶν
 εἰκόντων βασιλέων ;
 — Για τὸν ἑαυτὸ σου μίλησέ μου, ἄ-
 χρεῖτε. Τι θέλεις ἔδω ;
 — Ἦλθον νά σοὶ εἶπω ὅτι εἶνε και-
 ρὸς νά ἴδῃς ὀπισθὸν σου. Διότι Ἰδοὺ ὀ-
 πισθὸν σου ἄγγελοι μελανόπετρος, διευθύνον τὴν αἰχμὴν τοῦ ξί-
 φους τοῦ κατὰ τοῦ τραχήλου σου !..
 'Ο Κοντόσταυλος κύτταξε πίσω του τρομαγμένος καὶ εἶδε τὸ
 Σπαλατρόνε, πού γελούσε.

— Μετανόησον, ἐξακολούθησε ὁ Προφήτης. Πάντες οἱ δολο-
 φωνηθέντες παρὰ σοῦ παριστοιχοῦσι νῦν τὸν ἑθρὸν τοῦ Θεοῦ τῆς
 Δικαιοσύνης, κραυγάζοντας αὐτῷ : «Κλῖνον, Κῦριε, καὶ ἴδε τὸν
 ἄνθρωπον. ὅστις μὲς ἐφύνησε». Ἴδε αὐτὸν !.. » Καὶ ὁ Προφήτης
 ἐδρεχνα μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν Κοντόσταυλο, ὁ ὁποῖος ἀπολιθω-
 μένος πᾶσι φώναξε :
 — 'Οπίσω, φάντασμα ! 'Οπίσω, Λαίμων !
 'Ο Σπαλατρόνε δὲ γελούσε παιὰ καὶ τοὺς ὀπλοφόρους τοὺς
 ἔπισσε τρομοῦλα.
 — Καὶ τώρα διὰ νά συγχωρηθῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀποκαιρέ-
 τησον τὰς καταδιότητες καὶ λάβε τὴν βακτηρίαν τοῦ προσκυνητιοῦ
 καὶ ἀκολουθήσον με εἰς τὴν ἑρμηίαν, εἶπε ὁ Προφήτης.
 Τὰ λόγια τοῦ αὐτῶ σκόρπισαν πάλι τὴν εὐθυμία. Ἐγένεσαν
 ὀδοὶ καὶ ὁ Κοντόσταυλος γυρίζοντας πρὸς τὸ Σπαλατρόνε τοῦ
 εἶπε :

— Κλείσατε στὴ φυλαχὴν τὸν αὐθάδη αὐτὸν τρελλά.
 — Τὸ παρίμνια, εἶπε μὲ σοβαρότητα καὶ ἡρεμία ὁ Προφήτης
 καὶ πλῆρησάντον ἐπὶ παράθυρο, ἔβαλε τὸ δάχτυλό του ἐπὶ τὸ στόμα
 καὶ σφύριξε δυνατὰ.
 — Σὰς ἀκολουθῶ, εἶπεν ἕπειτα στοὺς ὀπλοφόρους. Πηγαίνετε
 με ὅπου θέλετε. Καὶ σὺ καὶ τὴν φυλαχὴν ἄκουῃ θά μ' ἐπισκέ-
 πονται οἱ ἄγγελοι τοῦ Κυρίου καὶ τὰ πνεύματα τοῦ Καλοῦ, γιὰ
 νά με παρηγοροῦν.
 Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς θέλησε τότε νά τὸν πιάσῃ ἀπ' τὸν ὦμο.Μὰ

ὁ Προφήτης σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ κατάβασε ἕνα τόσο δυ-
 νατὸ χτύπημα κατακούτελα, ὥστε τὸν κύλησε κάτω μοσχαλι-
 σμένος.

Οἱ ἄλλοι ὀπλοφόροι περιωρίσθησαν κατόπιν αὐτοῦ νά τὸν πε-
 ρικυκλώσουν καὶ νά τὸν ὀδηγήσουν ἐπὶ δεσματήριον.
 'Ο Κοντόσταυλος τὸν κύτταξε καθὼς ἀπομακρυνόταν μὲ φόβον.
 — Τι ἄλλότικος ἄνθρωπος ! ψιθύρισε. Μὰ γιατί πήγες ἐπὶ πα-
 ράθυρο καὶ σφύριξε ἄραγε ;

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν ὀπλοφόρων, ὁ Λαχουσίνης,
 εἶπε στὸν Μοντμορανού :

— Θέλεις νά μάθεις, ἐφοκῶτατε, γιατί σφύριξε ; Γιατί, κα-
 θὼς φαίνεται, ὑπάρχουν Οὐγγέντοι γύρω στὸν πύργο, γιατί μάς
 ἔχουν πολιορκήσει, γιατί τὴν ἔχουμε ἄσχημα...
 — 'Οχι δά !... Πάτερ ἡμῶν !...Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές ;
 — Ἐπενέβῃ τώρα καὶ ὁ Σπαλατρόνε καὶ εἶπε στὸν Κοντόσταυλο :
 — Ἐκα ντίκατο, ἐφοκῶτατε. Τὴ ἔχουμε ἄσχημα. Ντὲν πρέ-
 πει νά χάνουμε οὕτε οἶνο μουμένο. Πρέπει νά σταίλει ταχυδρο-
 μους στοὺς γύρω ἀρχοντας καὶ νά ζητήσῃ βοήθεια...
 — Ἔτσι λοιπόν ; οὐδ'ἄλλως ὁ Κοντόσταυλος. Εἰσάστε πολιορ-
 κημένοι ἀπ' αὐτοὺς κυριαελλῆδες ;
 — Τοὺς ὁποῖους ὄμοις, ἐφοκῶτατε, διοικεῖ ἕνας ἀληθινὸς πο-
 λεμιστής, γενναῖος καὶ ἀκατάβλητος, εἶπεν ὁ Λαχουσίνης.

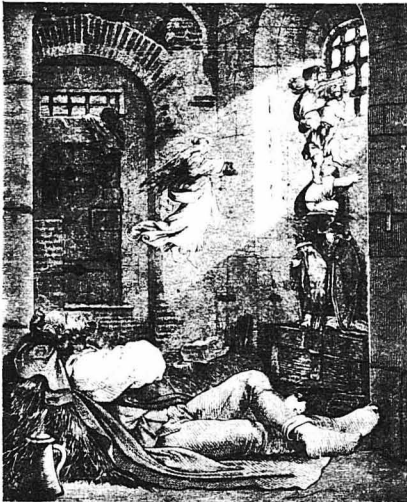
'Ο Ρολάνδος Φερουλλίαν ! Αὐτὸ
 τὸ κάσασμα !..Αὐτός ὁ κακοήγρος !..
 Μὰ πού θά μοῦ πᾶῃ ; Θά τὸν κερμά-
 σω !.. Ἐπὶ τέλους τι ζητᾷ αὐτός ὁ
 ἄρχεϊος ἀπὸ μένα ;
 — Μὰς εἶπε νά σᾶς ποῦμε, ἐφοκῶ-
 τατε, ὅτι δὴ πᾶψῃ τις ἔχθοραεῖς
 μαζὺ σας ἂν τοῦ ὑποσχέσθῃ ἐπὶ τὴν κτῆ-
 σα ὡς εὐκαιρίδης, ὅτι δὲν θά κερμά-
 σετε περὶ κανέναν Οὐγγέντο κα' ὅτι θ'
 ἀφήσετε τοὺς δρόμους ἐλεύθερους ἀπὸ
 τοῦ Ταλεμόντο ὡς τὸ Ἄρεϊλιάν.

— Α ! τὸν ἀρχεϊο ! φώναξε ἔξω
 φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ ὀΚοντό-
 σταυλος.Γυρίζοντας ἕπειτα πρὸς τὸ Λα-
 χουσίνη τὸν διέταξε νά καθίση κοντὰ
 ἐπὶ τὴν τραπεζὴ καὶ τοῦ υπαγόρευσε σὰ τέσ-
 σερα ἀντίγραφα, διευθυνόμενα πρὸς
 τοὺς κυρίους Ρωζάν, Σωβέτη, Πο-
 δενοῦκα καὶ Βρέθη, αὐτὴ τὴν ἐπιστολή:

*Ἐλάτε ἀμέσως ἐπὶ Ταλεμόντο μὲ
 τοὺς ὀπλοφόρους σας. Εἰδοποιήσατε
 παντοῦ νά μοῦ σταίλων ἐπικυρίας.
 Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ πολλὸ στρατό.*

'Υστερα διέταξε τὸ Σπαλατρόνε νά
 δώσῃ τις τέσσερες αὐτῆς ἐπιστολῆς
 ἐπὶ τῆς δέσφης ἑκίπκους ὀπλοφόρους νά τῆς
 πάνε στοὺς ἀναφερομένους ἀρχοντας
 καὶ χαμογελῶνταςἐνα χαμόγελο κληροῦ,
 μουρμούρισε μέσα στὰ δόντια του :

— Περιμένε με, λοχαγὲ Ρολάνδε
 Φερουλλίαν.Θά συναντηθῶμε γρήγορα...
 Ἄλλοῖμόντο σου ἄχρεῖτε !..

... Οἱ ἄγγελοι τοῦ Κυρίου καὶ τὰ Πνεῦ-
ματα τοῦ Καλοῦ...

Η ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ

'Η νύχτα ἄρχισε ν' ἀπλώνεται σιγά-σιγά. Ἀπὸ τοὺς τέσσερες
 ἐκίπκους ἀγγελιοφόρους πού ἐστειλε ὁ Μοντμορανού, κανεῖς δὲν
 εἶχε γυρίσει. 'Ο Κοντόσταυλος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ τρομαρὰ καὶ νά
 παίζῃ νευρικά τὸ κομπολόγι του,πὺν οἱ χάντιος τὸν παριστάναν νε-
 κροκεφαλῆς.

Τέλος ἔφτασε ὁ γραμμάτέας τοῦ ὀΡοβέρτος Κέρ.
 — Τι ἔγινες λοιπόν ; φώναξε ὁ γέρο-δουῆ μόλις τὸν εἶδε.
 — Ἐκλαμπρότατε, ἀποκρίθηκε ἑκείνιος,δὲν ἐπῆγα καθόλου εἰς
 Βᾶζα ὅπου μ' εἶχате στείλει.

— Παρὰ τὴ διαταγὴ μου ; οὐδ'ἄλλως κατακόκκινος ἀπὸ ὀργῆ ὁ
 Κοντόσταυλος. Τότε λοιπὸν ἀπὸ πού ἔρχεσαι ;
 — Ἀπὸ τὸ δῆσος ὅπου οἱ Λουθηᾶνοι ἔχουν στήσῃ ἐνέδρα καὶ μ'
 ἐπισπαν αἰχμάλωτο ἐπὶ σαυρὸν δρόμὸ τοῦ Ἐρϋθροῦ Καπηλείου.

— Πάτερ ἡμῶν ! φώναξε ὁ δουῆ κατάπληκτος. Καὶ πᾶς σέ ἄ-
 φησαν ἐλεύθερο οἱ ἄχρεῖτοι ;
 — Ἄφου μὲ ὄφικαν ὅτι θά σᾶς διαβιβᾶσω πιστὰ τὴν ἐντολή
 τους. Ἐνῶστε σέ πού θέσῃ βριακόστατε, ἐκλαμπρότατε ;

— Στὴ θέσῃ τῶν ἀνθρώπων πού ὑπέσθησαν μὰ ἀποτυχία γκές
 γὰ νά λάβουν μὰ λιμπρὸ ἱκανοποίηση αἴριο.
 — Ἐβγάτε ἀπὸ τὴν ἀπάτη, ἐκλαμπρότατε,
 ἔχουμε ἀποκλειστὴ ἀπὸ γαντοῦ καὶ σὲ λιγάκι
 πολιορκούμεθα.

— Μὰ τὸν ἀκάνθου ἄσφανα, εἶσαι τρελ-
 λός !

(Ἄκολουθεῖ)

